

Statens Hjælp. Det Laan, som i Genhold til Loven af 26de Februar 1876 allerede er ydet Jællsøffuckerfogieriet, er saa betydeligt, at Statskassen maa været interesseret i at bevare Anlægget og hjælpe det frem til fuld Arbejdsdygtighed, saafremt dette kan udføres for en rimelig Beskøftning, og Staten er ligeledes interesseret i at støtte og opretholde Kolonialkassen, der er dens Debitor for ydede kontante Laan og dens Garant for Laanet til Faktoret.

Idet Mindretallet saaledes slutter sig til Ministeriets Forslag om, at der gives et yderligere Laan til Jællsøffuckerfogieriet, fremhæver det dog, at dette Laan ogsaa kunde ydes paa en noget anden Maade end den i Lovforslagets § 1 foreslaede. Medens Loven af 26de Februar 1876 bemyndiger Finansministeriet til at yde Aktiefølskabet for St. Croix Jællsøffuckerfogieriet et Laan af Statskassen, der er ligesaa stort som den igjennem Statskassen indbetalte Aktiekapital, udvider Lovforslagets § 1 denne Bemyndigelse saaledes, at Laanet indenfor den nævnte Grændse maa udgjøre halvanden Gang saa stor en Sum som Aktiekapitalen. Dette kunde føre til, at Statskassen, efter strax at have forøget sit Laan fra den hidtil engagerede Sum 1,070,600 Kr. med Halvdelen heraf, 535,300 Kr., altsaa til Alt 1,605,900 Kr., blev endnu yderligere engageret i Foretagendet, nemlig hvis der tegnedes ny Aktiekapital, idet der da kunde fremkomme Fordringer om yderligere Laan paa halvanden Gang den nye Aktietegnings Beløb, og saa længe den i Loven fastsatte Grændse af 2 Millioner Kr. ikke var naaet, vilde dette kunne ske. Det vilde mulig være hensigtsmæssigere at fastholde det ved Loven af 26de Februar 1876 givne Grundlag, men ved et Laan til Kolonialkassen, f. Ex. paa 250,000 eller 270,000 Kr. sætte denne i Stand til at forøge sin Aktietegning, hvorefter Statskassen ligeledes kunde forøge sit Laan til Aktiefølskabet med det tilsvarende Beløb. Den af det første Mindretal fremsatte Kritik over Jællsøffogeriets Bestyrelse og over Regjeringens Kontrol med Anlægget finder det nærværende Mindretal meget ubillig og ensidig; der er ved den ganske set bort fra de Banskkeligheder, som Udførelsen af et nyt Fabrik anlæg paa et saa fjernt Sted nødvendig maatte medføre. Uden her at gaa ind paa Enkelthederne eller undersøge, hvor Grændsen maa drages imellem mulig begaaede Feil og uberegnelige Uheld, skal Mindretallet indskrænke sig til den Udtalelse, at saafremt nye Midler tilskydes af Statskassen for at sætte Rogieriet i Stand til at virke efter sin Hensigt, maa der ogsaa ved Ordningen af Regjeringens Kontrol baade med Anlæggets Plan og med dens Udførelse drages Omforg for, at dette Maal naas.

Naar Spørgsmaalet bliver om den Hjælp, som maatte være at tilstaa Den St. Croix for at sætte Grundejerne i Stand til at gjenopbygge deres afbrændte Bærker og Baaningshuse samt til at lønne deres Arbeidere og bjerge næste Aars Høst, da har Staten her en Pligt at opfylde, ikke alene imod Planterne, men tillige imod Arbejderbefolkningen, thi denne er absolut afhængig af, at Høsten fresses, og at Sukkerdyrkingen paa Den kan fortsættes. Hvad Hjælpens Størrelse angaar, befinder man sig lige overfor den Banskkelighed, at der endnu saunes fuldtændige og sikkre Oplysninger om Omfanget af den stedfundne Udelæggelse og om Størrelsen af de Summer, som udkræves til at raade Bod paa den. Efter de første Efterretninger, som i Begyndelsen af November indløb hertil, har Regjeringen forment at burde anslaa det Beløb, som Statskassen skulde laane Dens Kolonialkasse, til 1,200,000 Kr., men denne Sum er dog i Lovforslagets § 2 kun nævnt som et Maximum. Guvernørens Indberetning af 26de Oktober, som er meddelt i Finansministeriets Skrivelse af 18de November, synes imidlertid at vise, at man i første Dieblik noget har overvundet den anrettede Skade. Men Guvernørens sidste Telegram, affendt den 18de November, giver atter en noget større Sum, idet de til Høstens Ujærgning nødvendige Nstandsattelser af brændte Plantager anslaaes til 260,000 vestindiske Dalere foruden Understøttelserne (Lønningerne?) til Arbeidere. Mindretallet skulde dog under denne Uvisshed have været villigt til at gaa ind paa nogen Nedsættelse i det af Regjeringen foreslaede Maximum; naar kun Møderlandet traadte hurtig hjælpende til, kunde det vel ogsaa ventes, at Planterne ved egne Bestræbelser og ved Benyttelse af den private Kredit vilde kunne reise en Del af de nødvendige Midler.

Lovforslaget gaar ud paa, at Laanet skulde være rentefrit i noget over to Aar og først fra den 1ste Januar 1881 forrentes og afdrages med 7 pCt. aarlig, hvoraf 4 pCt. som Rente og 3 pCt. som Afdrag. Der vilde saaledes hengaa mellem 21 og 22 Aar fra den sidstnævnte Dato, før end Laanet var afviklet. Da Hensigten nærmest er at sætte Den i Stand til at bjerge næste Aars Høst, og da denne anslaaes til en Verdi, der flere Gange overstiger Laanets Maximum, vilde der dog neppe være nogen afsjærende Indvendning imod væsentlige Forandringer i disse Vilkaar. En betydelig kortere Betalingsfrist maatte vistnok kunne sættes, ligesom ogsaa den paatænkte Rentefrihed for de første Aar kunde tages under Overveielse. For saa vidt det et fremhævet, at Kolonialkassen er en vanskelig Debitor, idet der saunes Retsmidler til at skrive ind imod den, naar den unblader at op-